

CANZÓN DAS LAVANDEIRAS

Pousados nas cordas os paniños movían as áas.
Eran un só pano que ó longo da corda voaba
como as ondas do mare son unha soa onda que avança.
A dúo co regato as lavandeiras cantaban;
ó bater a i-auga na pedra pinzas salucaban
e a canzón das lavandeiras de auga se mollaba
jera com'a auga fresca e pura e crara.
A mañá estaba chea toda de inxelezas de infanza;
entregaba o seo corpo o home como unha muller namorada.
O lonxano estaba preto, o ceo coa man se acadaba.
- En cada corda unha pomba equilibrista avanzaba-
N-un lecer do tráfego, as lavandeiras, caladas
na i-auga do regato a súa canzón afogaba,
Pra pescala, eu tendín esta lírica cana.

Ricardo Carvalho Calero

